Lulli omale kaswandikuks wõtta, aga tühja ka, see on minu meelest juba läinud; — kingin talle selle riide pealekauba, kül nad siis rahule jääwad!" Nende mõttedega ruttas Kaie koju poole ja ta süda sai kergemaks, kui nägi, et Madis kottu wälja oli läinud, sest seda wäikest kriimsilma ei olnud temale tarwis näidata, enne kui pestud ja haritud saab. — Esimene mure olli nüid Kaiel last puhastada, ta otsis puhtad rätikud, mähkis last, imetas lehma piimaga ja panni ahju ääre rätiku alla magama, siis hakkas ise järele arwama, kuida Madisele pidi asja seletama.

Aga mis tegi Madis sel aeal kui Kaie oli linna läinud nahka tooma? aga nahka oli ta wäha ostnud ja muud asju enam kui tarwis. Madis pani ennast riidesse, aga enne weel kui ta wälja pidi minema, tuli tal üks asi meele, et Lulli'le kohe jala-kattet tarwis oleks, ja kuni uusi kingi teeks, otsis ta üks paar wanu saapaid, raius neil nina otsast tükkid maha, et pisemaks jäid ja hõmbles otsad jälle kokku. Siis oli lõuna käes; mis muud, kui wõttis silku ja leiba, sest perenaist ei olnud kodus, kes leent oleks keetnud. Peale selle wõttis Madis kepi kätte ja läks uksest wälja ja jõudis paari minutiga Otsa-Tõnu juure. „Tere lõunat Ann!" „Jumalime Madis, noh mis sind sundis siia tulema?" „Pidin teilt midagi paluma, kas Tõnu ise ka kodus on?" „ei ole!" ütles Ann, „mis meil siis sulle anda on, oleme isegi waesed, leiba kasinaste, lapsi palju sõõmas!" „Seep see on, Ann! ütles kingsep; ühe kõhu pidin omale paluma!" Ann pidas selle naljaks, ütles: „naaber, wõtta kõik kuus, ja Lull on kõige esimene, keda annan; ei tee ta muud kui kelmistüka, iga pääw!" „Mis ta siis teinud?" küsis Madis, „on ju terane laps näha!" „Wõi tema hea laps?" wastas ema; „kas sa näe, selget koerust täis, pidi praegust peksa saama; sellepärast ta nutab nurkas. — Jah oota, kui isa kodu tuleb, küll ta siis sinu laiskuse naha wahelt wälja roogib!" „On ta nii laisk?" küsis Madis. „Mis siis!" ütles Ann, „kargamise peale on ta walmis ja sõnakuulmata; Mardipääwaks

PÃƒÂ¤rnu Eesti-rahva Kalender 1885, lk. 28